Milorad Krstić

PRODANA DEMOKRATIJA

Put u ropstvo

Urednik
Zoran Kolundžija

Sa nemačkog prevela
Ana Vulović

Naslov originala
Milorad Krstić, *Verkaufte Demokratie – Weg frei in die Sklaverei?*
Nebelhorn Buchverlag GmbH, Zeiningen, 2014

Copyright © za srpsko izdanje Milorad Krstić i Prometej, 2016.

Milorad Krstić

Prodana demokratija

Put u ropstvo

Sa nemačkog prevela
Ana Vulović

PROMETEJ
Novi Sad

Sadržaj

Predgovor 9
Uvod 13
Ubistva, ratovi i laži 23
Zlostavljana istorija 31
Medijski karteli i njihovi pomoćnici 45
Neminovna borba protiv korupcije 53
Neposredna borba protiv siromaštva 79
Koliko genetski modifikovanog semena sme da postoji? . . 131
Da li je ljudski genetski materijal u opasnosti? 137
Genijalno otkriće?
Kako naš srednji sloj pokušava da preživi 145
Kako je zaštita životne sredine postala globalna strategija? . 155
Naša budućnost:
uređenje zajednica ili novo svetsko uređenje? 177
Sloboda religije 195
Pravo manjina 205
Poreski sistem 211
Tempirana vremenska bomba: penzioni sistem 223
Zdravstveni sistem u „modernim“ vremenima. 231
Završna reč 247
O autoru 251

Promeni sebe i promeniće se i tvoj svet.

Predgovor

Da bi se postiglo više pravde za ljude,
naš sistem morao bi da bude ponovo uspostavljen.

Moj otac je bio jednostavan čovek. Imao je sreću da preživi Drugi svetski rat u svojoj domovini, na Balkanu. Nažalost, preminuo je prerano. Ali, ostavio mi je neke vredne životne mudrosti. Danas se pitam zašto mi je trebalo toliko godina da prepoznam značenje njegovih misli i da ih prihvatim. Recimo, često je govorio: „Demokratija upropašćava ljude!". Trebalo mi je pedeset godina života da, sa jasnim pogledom uspešnog internacionalnog preduzetnika, shvatim koliko je bio u pravu. Otac se izražavao vrlo jednostavno, govorio je „demokratija" a u stvari je mislio na ljude koji demokratiju ugrožavaju. Doduše, u današnje vreme sve je uočljivija zloupotreba ove reči. Zato je potrebno da samu reč „demokratija" pravilno odgonetnemo, da je shvatimo. Šta uopšte znači „demokratija"? To ćemo razjasniti u ovoj knjizi.

Ovom prilikom izvinjavam se svom starcu za duge godine neverovanja, tokom kojih sam ovu i mnoge druge njegove mudrosti obezvredio. Budući da sam i ja morao naučiti da ljudi koji mnogo govore imaju malo toga da kažu, a oni koji znaju nešto kažu to vrlo sažeto, želeo bih ovom knjigom da vam ponudim jednu skraćenu verziju činjenica, saznanja i iskustava u vezi sa našim životima i našom civilizacijom, od kojih bi

moglo nastati i jedno opširnije delo. U poglavljima koja slede postaće jasno koliko je istina zapravo zamagljena i koliko varke i zablude utiču na ljudsko mišljenje. Da li je uopšte moguće stvoriti jednu objektivnu sliku o našoj trenutnoj političkoj, ekonomsko-finansijskoj i društvenoj situaciji? Koju ulogu u njoj igra pojedinac, ko su takozvani globalni igrači, čiji uticaj na sve sektore života stalno raste?

Nije nimalo lako stvoriti neutralnu sliku o našem svetu: šta je ispravno, a šta pogrešno. Postoje li između crnog i belog i prelazni tonovi? Gde leži istina a gde je laž?

Naravno, i meni je jasno da svaka medalja ima dve strane. Zato sledim izreku „Istina je u očima posmatrača" i u ovoj knjizi ću se okrenuti istini, onako kako je ja vidim. Ne tvrdim da su moje teze u potpunosti ispravne. Sve odgovara mom načinu posmatranja, koji sam uobličio na osnovu sopstvenih iskustava i saznanja. Korišćeni citati i najčešće zaokružene brojke ne jamče apsolutnu korektnost kakva bi se, na primer, mogla očekivati od jednog savesnog novinara. I pored toga, sve navedene činjenice besprekorno savesno su sakupljene.

Sa bilo koje strane gledano, kod kritičke analize odnosa kakvi trenutno vladaju u našem svetu, jedna činjenica ostaje nepoljuljana: ništa ne izgleda kao što jeste i ništa nije kao što izgleda! I stvarno, dosta je toga trulo u našem svetu, dosta toga ne odvija se kako bi trebalo. Naš zadatak je sada da naučimo da razlikujemo laž od istine, sve dotle dok istina ne postane vidljiva u njenoj punoj svetlosti.

Sve više inteligentnih psihopata vešto koristi demokratske strukture i tako doseže do vodećih političkih funkcija. Oni nisu ništa drugo do društvene grabljivice. Za razliku od neinteli-

gentnih psihopata, koji su najčešće poznati policiji, inteligentne psihopate u masi su često pozitivno shvaćene. Iako nisu u stanju da osećaju direktno sažaljenje i važe za beskrupulozne osobe, koje impulsivno deluju, mnogi podležu njihovoj moći šarmantnog zavođenja. Svaki običan čovek složio bi se sa tim da psihopate ne smeju dobiti oružje u ruke. Istorijski dokazana realnost ipak je takva da su najčešće psihopate komandovale sveukupnim oružanim snagama neke zemlje. Za inteligentne psihopate, mogućnost uspeha demokratskim putem – idealna je. Što se tim putem uspnu na više lestvice, postaju sve opasnije.

Neka vam ova knjiga bude preporuka za razmišljanjem i eventualni putokaz, u ovom nemirnom vremenu, kako da mnoge stvari bolje sagledate i razumete. Moje, ovde iznesene misli shvatite kao apel na dobrotu i pravdu, kao želju da čovečanstvu, u interesu sledećih naraštaja, ostavimo jedan zdrav svet.

Želim vam prijatno čitanje i pregršt novih saznanja.

Autor

Uvod

Gde se dobri ne bore, loši pobeđuju.
Platon

Svako ko treba uspešno da sastavi običan komad nameštaja mora najpre da pročita uputstvo za montažu. Za sve, pa i za jednu tako običnu stvar, dostavlja se uputstvo za upotrebu. Ko želi da sastavi nešto „veće“ i da se time služi, najpre mora biti kvalifikovan ili barem podučen u obavljanju takvog zadatka.

Za politički mandat, pak, može da se prijavi – svako. I onda može da se promoviše parolama i obećanjima. Potrebne su mu pre svega dobre veze i voljni mediji, koji će njegove ideje proslediti ka spoljnom svetu. Ukoliko one stignu do birača, vešti oponenti postaju nemoćni – birač rado sledi zvučna obećanja, i na osnovu njih donosi odluke.

Niko od političara ne traži poseban dokaz da su sposobni za to čime se bave. Svaki bravar, zidar ili bilo kakav zanatlija – mora imati potvrdu o stručnosti. Postoji bezbroj primera koji pokazuju kako neki pojedinci, u pravom smislu reči, ništa u životu nisu postigli dok nisu otkrili put u politiku. Tu uspevaju da dođu i do najviših pozicija. Kad se jednom dokopaju pozicija, takvi se mogu naći čak i u ministarstvima za ekonomiju, odbranu ili inostrane poslove, a ponekad, naravno, i u samom državnom vrhu. Kao dokaz sposobnosti za to što rade ne mora-

ju da imaju čak ni lekarsku potvrdu da ne pate od psihopatskih nagona. S druge strane, za svakog vozača kamiona, za vozače autobusa, pilote ili kapetane brodova, važe stroža pravila i to se podrazumeva.

Neretko se ovakvi pojedinci dokopaju moći i (sa)grade svet. Potom čine sve kako bi zadržali fotelje, sarađuju sa „pravim" osobama i spremno prihvataju „savete". Savete? Da, „savetodavci" se mogu naći posvuda. Nazivaju se „predstavnici interesa" ili jednostavno „lobisti". Oni gotovo sve prodaju za novac, a političari se na njihovoj listi posredovanja nalaze na samom vrhu, kao omiljena vrsta. Na ovaj način, mnogi političari bave se svojim poslom vrlo dugo. Od mandata do mandata, laktajući se, često odvojeni od realnog sveta, napreduju dalje, stremeći u visine, kao baloni. Svi to vide, ali retko ko se pita: *Kome ovi ljudi zapravo koriste?*

Ovo kratko „uputstvo za upotrebu" namenjeno je svima koji se interesuju za politiku, kao i svim aktivnim i angažovanim ljudima. Ono se zasniva na ideji-vodilji: *Ko sledi jednostavna i jasna pravila, neće praviti uobičajene greške. Ko, naprotiv, postavlja komplikovana (politička) pravila, taj će na kraju praviti jednostavne greške.*

Zato svi, koji učestvuju u „gradnji sveta", moraju u osnovi da slede jednostavna pravila. Samo na taj način može se sprečiti da se ono već sagrađeno na kraju ipak ne uruši. Važna je, da tako kažemo, nosiva statika (konstrukcija). Boju, prozore i tapete potom svako može prema svojoj želji da odabere i doda.

Demokratija se čovečanstvu objašnjava kao blagoslov, ali sve češće se koristi kao oružje.

Uskoro, na svetu će živeti preko deset milijardi ljudi. Planeta neće još dugo biti dovoljno velika. Bez razumnog i prihvatljivog reda vladaće haos, nasilje i anarhija, kao rezultat podele sve oskudnijih resursa – pre svega vode.

Danas se sve više govori o tome da našom planetom vlada jedan mali broj moćnika. Ipak, ne mora se biti školovani matematičar da bi se shvatilo kako je u ovoj računici nešto pogrešno. Uistinu, danas egzistira jedna druga moć, koja svoje snage još nije svesna: to je većina svih onih trenutno nemoćnih – većina koja je primorana na ćutanje.

Da li je po demokratskim pravilima uopšte pravedno da jedna manjina vlada jednom takvom većinom? I šta uopšte znači *demokratija*, taj izraz koji se, kao sam po sebi razumljiv, upotrebljava kad je reč o našem pravu na slobodu? U zvaničnom tekstu jedne evropske vlade to se ovako objašnjava: demokratija znači doslovno „vlada naroda". Dalje se kaže: u današnjim velikim državama takva forma direktne demokratije nije moguća. Narod u modernoj demokratiji svoju vladavinu može samo posredno da izvršava, prenoseći punomoć na svoje predstavnike.

Da li naši političari znaju da reč *demokratija* ovde nije pravilno prevedena ni objašnjena? Može li se uopšte govoriti o „masovnoj demokratiji", budući da se ova dva izraza, *masa* i *demokratija*, međusobno isključuju? Prvo treba da sagledamo poreklo ovog pojma. Naime, kad se starogrčka reč *demos* prevede, reč je o narodu,

ali da li je to sasvim tačno? *Demos* prvobitno nije označavao narod, nego selo. Tako se, dakle, misli na seosku zajednicu, kao najmanju upravnu jedinicu. *Demos* i *kratija* znače nešto drugo, a ne vlast naroda. Pravilno, to znači vlast sela. Prema tome, centralne vladajuće sisteme pojam „demokratija“ takođe ne obuhvata. Isto tako, na primer, demokratija se nije mnogo praktikovala u starom Rimskom carstvu, kao što se ne praktikuje ni u okviru Evropske unije, gde se o sudbini skoro trideset članica (preko pola milijarde stanovnika) odlučuje sa jednog mesta, iz centralne vlade u Briselu.

U suštini, ovde se radi o jednoj ogromnoj zoni uticaja, koja ni u jednoj tački nije uporediva sa samoupravom jedne slobodne seoske zajednice, u kojoj se stanovnici poznaju i sve probleme rešavaju razumno, na istom mestu. Zar nije očekivano da ljudi, recimo, na jugu Španije imaju drugačije životne navike nego stanovnici Norveške, da jedna mala životna zajednica u Hrvatskoj bolje poznaje potrebe svojih žitelja nego neki autokrata u glavnom gradu Belgije, član centralne vlade kojeg savetuju mnogobrojni lobisti? Šta je to što je bolje za ljude, za narod?

Vratimo se nazivu *demokratija* i upotrebimo ga znajući njegovo pravo značenje. Demokratija je osetljiv politički sistem. Posmatrana kroz istoriju, demokratija poseduje vrlo malo iskustva. Očigledno, ona nudi mnogo mogućnosti da se njome – spolja i iznutra – manipuliše. Pravo jačeg sve se češće sprovodi upravo pomoću demokratskih ubeđenja. Time su pogođeni i pojedinci, kao i celokupna društva.

U Sjedinjenim Američkim Državama, nakon izbora mesecima se prebrojavaju glasovi, sve dok se ne dobije odgovarajući rezultat. U Turskoj, prilikom brojanja glasova jednostavno

je nestalo struje u celoj zemlji. U Bosni, već se dešavalo da su i mrtvi glasali. Tri reprezentativna primera, među mnogim drugim. Pomoću ovakve, sve češće zloupotrebe demokratije, u nameštenim izborima, sledeći opasan korak je kada sami birači ostaju izigrani. Tokom izborne kampanje (očigledno) – sve je dozvoljeno. Podrazumeva se i pretpostavlja da će održivost istine i moć obećanja presuditi kod birača. Ali činjenica je: na kraju, jadnom izigranom narodu ne preostaje ništa drugo nego da odluči ko je od kandidata manje lagao. Sve više birača se, shodno tome, nada da će ih sada manje lagati i zloupotrebljavati nego ranije. Sme li se jedan takav sistem i dalje nazivati demokratijom?

Moćne političke elite širom sveta, pomoću „novčanog kapitalizma", ili na njegov zahtev, razvile su vladajuće sisteme koje većina birača ne razume. Da li je to učinjeno s predumišljajem? Znači, „mali čovek" na kraju i ne treba da shvati pravila igre? Da li se od ljudi namerno prave statisti?

Zar ne bi bilo bolje za svakog čoveka da se svesno angažuje? Zar tome nije bliska i zamisao o pojednostavljenju političkih sistema?

Neki uticajni moćnici otvoreno govore o tome koliko je vođenje svetske politike avanturistički posao. Uzmimo, npr., evropskog političara Žana Kloda Junkera, koji je u intervjuu 1999. godine za časopis *Špigl* otvoreno rekao:

„Mi se dogovorimo oko nečega, objavimo to i čekamo neko vreme da vidimo šta će desiti. Ako nema previše buke i protesta, jer mnogi uopšte ne shvataju šta je odlučeno, onda radimo dalje – korak po korak, dok više nema nazad."

Mora da je ovo istina – u svakom slučaju funkcioniše. Žan Klod Junker je 2014, doduše kroz jednu neobičnu proceduru,

izabran za šefa Komesarijata Evropske unije. To je jedna od najviših pozicija koju Evropa može da dodeli.

Takođe, dugogodišnji premijer Bavarske, Horst Zehofer, koji se već dugo bavi politikom, vidno je rasvetlio demokratiju u svom intervjuu stanici ARD, 2010, rečenicom:

„Oni koji odlučuju nisu izabrani, a oni koji su izabrani nemaju šta da odlučuju."

Vrlo je moguće da se i ovaj političar, kao i njegov prethodnik, nalazi na sigurnom putu ka visokoj evropskoj poziciji. Za to nema dokaza, ali jednostavno tako izgleda.

Interesantno je: izjave dva markantna i značajna političara, reklo bi se, kao da nikoga ne interesuju. Možda zbog toga što se o tome u medijima retko govori? Možda zbog toga što najveći deo stanovništva takve rečenice uopšte ne razume? Ili zato što naši mediji, koji imaju veliki uticaj na javno mnjenje, o tome ne govore? Ali, zašto to ne čine?

U brojnim zemljama na vlasti je jedan smer demokratije – koju široke narodne mase samo indirektno razumeju – demokratija u pravcu plutokratije. Plutokratija je vlast novca. Šta to znači? Prosto objašnjeno, to znači da se sve što je politički i ekonomski relevantno razvija u takvom pravcu da naposletku profitira samo jedan odsto stanovništva, naime, oni najbogatiji i najmoćniji. Samo kod krajnje optimističke predstave ova vrednost može dostići najviše deset odsto.

Ni najžešći protivnici ove teorije ne mogu ovome protivurečiti, jer je nesporno da se najveći deo svetskog kapitala sleže u ovim gornjim, uskim slojevima, takozvanom visokom društvu. Ipak, jedna takva povezanost kapitala i moći može imati fatalne posledice.

Reč „fašizam“ potiče od italijanske reči za snop – *„il fascio“*. Trebalo bi da nas plaši činjenica da će sa nepoljuljanom tendencijom uskoro zavladati „kapitalni fašizam“. To što se ovde radi o jednom poltronskom procesu ne umanjuje opasnost koja proističe iz uništavanja demokratije – naprotiv. Prvi znaci mogu se uočiti na svim informativnim kanalima i u svim medijima, ako bismo otvorili oči, a pre svega ako se ne bismo oslanjali na objašnjenja i interpretacije u javnim izveštajima, već ako bismo počeli sami da razmišljamo i samostalno da sagledavamo događaje.

Sve češće, čitave (suverene) države podređuju se protektoratu bogataša. Takozvana „trojka“, na primer, donosi odluke u onim zemljama južne Evrope koje su naročito pogođene monetarnom krizom krajem prve decenije 21. veka. Naizgled, oni vrlo nezavisno odlučuju o tome kako će se te pogođene zemlje razvijati. Ne može se nedemokratskije odlučivati, čime smo bliži stvarnom demokratskom sistemu, gde povoljni vladajući oblik leži u samoupravi manjih regionalnih jedinica, a ne u jednom centralističkom sistemu.

Prava demokratija, dakle, sahranjena je svuda gde se odluke ne donose prema principu „jedan čovek, jedan glas“, već po principu „jedan dolar, jedan glas“. Ovo uputstvo za upotrebu lajtmotiv je za sve članove i predstavnike svih regiona i za sve društvene slojeve, koji ne dopuštaju da se njima manipuliše ili žele da opasnost od manipulacije otklone. Ovo je poziv na odbranu od daljeg delovanja ekstremnih snaga. Još jednom: demokratija sadrži princip supsidijarnosti – to je najveća moguća politička, privredna i društvena razvojna mogućnost, sopstvena odgovornost i samoodređenje pojedinaca, odnosno

najmanje grupe ili najnižeg nivoa jedne društvene organizacione forme. Drugim rečima: samoodređenje u etničkoj grupi, selu, regionu, svuda gde se zna za potrebe ljudi. Sve centralne mogućnosti oporezivanja, koje iz toga proizlaze, moraju se odbiti.

U istoriji čovečanstva, sve velike promene nastajale su kroz revolucije, neočekivane događaje i svetske ratove. U isto vreme, one su donosile velikom delu čovečanstva ogromne patnje i siromaštvo. Često je time posejano seme za naredne sukobe. Vreme između dva poslednja svetska rata upečatljiv je primer za to. Klatno ide s jedne na drugu stranu, prateći zakone fizike. Pritom bi minimum znanja u ovoj struci trebalo da bude dovoljan da bi se zaključilo kako klatno svoj ravnotežni položaj zadržava samo onda kada ekstremne fizičke sile sa strane, bilo sa leve ili sa desne – izostanu.

Čitave armije političara širom sveta, sa isto toliko savetnika, svakodnevno rade na tome da spreče ekstremističke napade. Ipak, one postižu, kao što se može videti, upravo suprotno. Jedan od razloga je taj što je većina političara duboko zagazila u sopstvene političke partijske programe i izgubila vizionarstvo i mudrost. Šta ostaje na kraju od velikih planova? Malo toga. Svaka ideja, pa čak i dobra, mora proći kroz partijski i izborni program. Zatim prolazi kroz more zakona i odredbi. Ukoliko je jedan plan značajan za „većinu“, on se izbacuje, jer je suprotan interesu lobista. U važnim vladajućim centrima, na jednog određenog političara dolazi po dvadeset ovakvih „predstavnika interesa“. Na kraju, od jednog plana ostaje ono što izgleda kao „ nešto što je dobro smišljeno, ali loše urađeno“.